THE RECOVERY KERNEL

Dramatikerens Manuskripter

Syv komplette forestillinger. 15 minutter hver. Minimum 3 dele. Maksimal ærlighed.

Hvordan man bruger disse scripts

Hvert manuskript er et komplet skuespil, skrevet til et 20-minutters playwright-segment ved et Kernel-møde. Manuskripterne er skrevet til at blive opført uden prøver – scenanvisningerne er simple, dialogen er tilgængelig, og rollerne er designet, så alle i rummet kan spille enhver rolle.

Dette er ikke poleret teater. De er en udspillet genopretning. Uperfekthederne i præstationen — den savnede cue, den lattermilde replik, personen der bryder karakteren, fordi noget ramte for tæt — det er ikke fiaskoer. Det er stykket, der virker.

Hvert skuespil har en debrief-sektion. Brug den. Forestillingen uden debrief er katarsis uden integration. Debriefen er stedet, hvor keramikken får sin glasur.

Spil	Tema
1 — Den sidste samtale	To version af samme person over tid — samtalen der ikke kunne ske, endelig sker
2 — Jobinterviews	At ansøge om det liv, du ønsker, med spørgsmål, ingen nogensinde stiller — og referencer fra din fortid
3 — Museet for Valg	Hvert udstillingsstykke er en beslutning. Guiden forklarer uden fordømmelse. Du vælger, hvad du skal tage med dig.
4 — Partiet	Alle spiller, hvem de plejede at være. Én person ankommer som hvem de er nu.
5 — Overdragelsen	To fremmede. Samme objekt. Helt forskellige betydninger. En byttehandel.
6 — Dommen	En fuld retssag med en offentlig forsvarer, der teknisk set er til stede, men som åbenlyst ikke er det.
7 — Brevet	Du skriver til stoffet. Det skriver tilbage. Det, det siger, er ikke, hvad du forventede.

SPILL 1

Den sidste samtale

To versioner af samme person — én i starten, én bagefter — der forsøger at nå hinanden over tid.

Kørselstid	15 minutter
Dele	3 — SELV I FORTIDEN, SELV NU, STOFFET
Kerne tema	Identitet / transformation / hvad vi skylder os selv
Minimum støbning	3 — skalerer til fuld gruppe

rolle	Kostume / Rekvisit	Hvem skal spille dette
Selv fortid	Slidt jakke, sammenfaldet holdning, rastløse hænder	Nogen der genkender tidlige stadier af misbrug hos sig selv — eller som kan kombinere naivitet med ærlighed.
Selv nu	Samme jakke båret forskelligt – oprejst, ærmer rullet, hænder stille	En person med tid i genopretning, der kan holde to tilstande samtidigt.
Stoffet	Noget båret — en flaske, en taske, en kasse. Aldrig sat ned.	Den mest fysisk selvsikre person i rummet. Substansen er charmerende, ikke skræmmende.

DIREKTØR: Dette stykke fungerer bedst, når SELF PAST og SELF NOW spilles af samme person, der splittes – siddende på modsatte sider af scenen og krydser for at tale. Hvis to personer spiller rollerne, skal de klæde sig ens.

DEL ÉN: Før Alt Ændrede Sig [5 min]

SCENE 1 Dagen det begyndte at føles normalt [~2 min]

[En enkelt stol. SELV FORTID sidder. SUBSTANSEN står bag dem, tæt, men uden at røre. SELV NU står i den fjerneste ende af rummet og ser til.]

SELF PAST: Jeg har det fint. Jeg vil have det på record. Jeg har det helt fint.

[Beat. SUBSTANSEN læner sig ind, taler ikke endnu.]

SELF PAST: Jeg har et system. Jeg bruger det i weekenden. Nogle gange torsdage. Men jeg har regler. Jeg skrev dem ned.

SELF NOW: Du skrev dem ned, og så mistede du papiret.

SELF PAST: [kigger sig omkring, ser ikke SELF NU] Hvem sagde det?
[THE SUBSTANCE lægger en hånd på SELF PAST's skulder. SELF PAST slapper synligt af.]
SUBSTANCE: Ingen. Du er fin. Du sagde det selv.
Jeg er fin.

— Den første løgn, der føltes helt sand —

SCENE 2
Samtalen der ikke skete [~3 min]

[JEG NU krydser mod JEG GÆR. De rører næsten hinanden. STOFFET bevæger sig imellem dem.]
SELF NOW: Jeg skal fortælle dig noget. Om hvad der sker derefter.
SUBSTANCE: [pleasantly, to SELF PAST] Du behøver ikke at høre dette.
SELF PAST: [til luften, ikke helt hørende] Jeg kan ikke høre dig meget godt.
SELF NOW: Jeg ved det. Du kunne heller ikke høre mig dengang. Jeg prøver alligevel.
SELF PAST: [til STOFFET] Er nogen der?
SUBSTANCE: [smiling] Det er bare støjen. Kom nu. Du har ting at lave.
[SELF PAST står. Følger THE SUBSTANCE væk fra SELF NOW. SELF NOW ser.]
SELF NU: De ting, du skal gøre. Det er det, jeg skal fortælle dig om.

— Advarslen, der ankom for sent — eller var det for tidligt? —

DEL TO: Vendepunktet [5 min]

SCENE 3 Natten reglerne forsvandt [~2 min]

[SELF PAST er nu tydeligt udtømt. THE SUBSTANCE er stadig der, men har ophørt med at være charmerende — er nu bare til stede, obligatorisk.]
SELF PAST: Jeg kan ikke huske, hvad reglerne var.
SUBSTANCE: Du behøver ikke regler. Du har bare brug for dette.
SELF PAST: Jeg skrev dem ned.
SUBSTANCE: Gjorde du det, dog? Eller tænkte du bare på at skrive dem ned?
[Beat. SELF PAST kan ikke huske.]
SELF NOW: [fra den anden side af rummet] Tre regler. Du fortalte mig de tre regler én gang. Jeg husker dem.
SELF PAST: [kigger op, mod stemmen denne gang] Hvad var de?
DIG NU: Aldrig alene. Aldrig før middag. Aldrig når der er noget vigtigt dagen efter.
SELF PAST: [quiet] Jeg har brudt alle tre.
SUBSTANCE: [sharply] De var dårlige regler.

— I det øjeblik matematikken blev ubestridelig —

SCENE 4 Samtalen der endelig sker [~3 min]

[SUBSTANSEN trækker sig tilbage — bare en smule. SELV FORTID og SELV NU er tættere nu. Næsten i det samme rum.]

SELF NOW: Jeg er ikke her for at fortælle dig, hvad du gjorde forkert.

SELF PAST: Så hvad er du her til?

SELVT NU: At fortælle dig, at du klarer dig. Og at fortælle dig, at det koster noget. Og at spørge dig, om du vil vide, hvad det koster.

SELV FORTID: [long pause] Koster det... dette?

[SELF PAST gesticulerer mod THE SUBSTANCE uden at kigge på det.]

SELF NOW: Ja. Det koster dette.

Du behøver ikke træffe nogen beslutninger lige nu.

SELV FORTID: [stadig til SELV NU] Og bagefter? Efter det koster dette?

SELF NOW: Jeg står her. Det er, hvordan efterlivet ser ud.

— Det første ægte blik gennem tiden —

DEL TRE: Den anden side [5 min]

SCENE 5 Hvad STOFFET siger, når det taber [~2 min]

[STOFFET bevæger sig mod JEG NU nu — ignorerer JEG GENGANG.]

SUBSTANCE: Du ved, jeg vil være her. Hvad end du fortæller dem. Jeg vil stadig være her.

SELF NOW: Jeg ved det.

SUBSTANCE: Og der vil komme en tirsdag. Måske om seks måneder. Måske om tre år. Der vil komme en tirsdag, hvor ingenting er gået godt, og du vil tænke på mig.

SELF NOW: Jeg ved det også.

SUBSTANCE: [næsten blid] Så hvorfor gør du det?

SELVT NU: Fordi jeg ved det nu. Du plejede at føles som det eneste, der virkede. Nu ved jeg, hvad du faktisk koster. Det er forskellige følelser.

[SUBSTANSEN ser på SELV FORTIDEN én gang til.]

SUBSTANCE: [to SELF PAST] Sidste chance.

[SELV FORTID ser på SELV NU. Ser på SUBSTANCEN. Ser tilbage.]

— Valget, der aldrig kun var et øjeblik —

SCENE 6 Det sidste samvær [~3 min]

[SELV FORTIDEN og SELV NU står sammen nu — næsten overlappende. SUBSTANSEN ved kanten.]

SELV FORTID: Hvad gør jeg med det? Med det, jeg mistede. Tiden.

SELF NU: Du bærer det. Du kan ikke undlade at bære det. Men det bliver lettere.

SELF PAST: Det er ikke et godt svar.

SELF NU: Nej. Men det er den sande.

SELF PAST: [til STOFFET] Er det sandt?

SUBSTANCE: [pause, overrasker alle, inklusive sig selv] Ja. Det er sandt.

[SUBSTANSEN sætter ned, hvad den bar. Første gang i stykket.]

[Stilhed. SELF PAST og SELF NOW ser på hinanden.]

SELV FORTID: Hvad skal jeg sige til de mennesker, jeg—

SELF NOW: Ikke i dag. I dag skal du bare blive i rummet.

SELF PAST: Okay.

— Det mindste mulige første skridt —

[Lys ned eller facilitator kalder: SCENE.]

DEBRIEFINGSSPØRGSMÅL

- SELV FORTID: hvordan var det at blive fortalt, hvad der kom, uden at kunne ændre kurs?
- SELF NOW: Hvad ville du sige, som du ikke fik sagt?
- STOFFET: hvad overraskede dig ved den rolle? Hvordan føltes det at lægge det fra dig, du bar på?
- Til publikum: hvornår føltes samtalen mest sand? Hvilket øjeblik genkendte du?

SPIL 2

Jobinterviewet

At ansøgning om det liv, du ønsker – med spørgsmål, ingen nogensinde stiller i rigtige interviews.

Kørselstid	15 minutter
Dele	4 — ANSØGER, INTERVIEWER, FORTIDEN (stemme fra scenen), FREMTIDEN (stille)
Kerne tema	Aspiration / ærlighed / hvad vi gemmer på vores CV'er
Minimum støbning	3 — skalerer til fuld gruppe

rolle	KOSTUME / REKVISIT	Hvem skal spille dette
ansøger	Smarte tøjstykker over hverdagsbeklædning – indsatsen er synlig	Alle — denne rolle kræver emotionel eksponering, men ingen tidligere skuespillerfærdigheder.
Interviewer	Udklipsholder eller notepad. Læser konstant fra det. Tager noter løbende.	En person, der kan være både professionel og hensynsløs — en Kriger spiller ofte dette brilliant.
FORGÅET	Intet kostume. Sidder bag scenen eller bag et forhæng. Kun stemme.	Nogen med en stærk stemme og modet til at sige svære ting klart
Fremtiden	Sitter over for FORTIDEN. Stille hele tiden. Reagerer kun. Ingen ord.	En person, der kan kommunikere udelukkende gennem udtryk og kropssprog.

DIREKTØR: INTERVIEWERens job er at stille de spørgsmål, som det virkelige liv aldrig stiller direkte, men som altid kræver et svar. De er ikke grusomme – de er præcise. Der er en forskel. FREMTIDEN overvåger alt og svarer kun med ansigt og krop – ingen ord på noget tidspunkt. FORTIDEN taler kun, når den bliver direkte spurgt, eller når ANSØGEREN er ved at lyve.

DEL ÉN: De hyggelige snakke [4 min]

SCENE 1 Fortæl mig om dig selv [~2 min]

[Et kontor. To stole. INTERVIEWER sidder, klipbræt klar. ANSØGER kommer ind. FREMTIDEN er allerede i rummet, sidder i et hjørne og ser på. ANSØGER bemærker ikke FREMTIDEN i starten.]

INTERVIEWER: Vær venlig at sætte dig. Tak fordi du kom.

ANSØGER: Tak fordi De så mig.

INTERVIEWER: Selvfølgelig. Så. Fortæl mig om dig selv.

ANSØGER: [det forberedte svar] Jeg er en hårdtarbejdende, jeg er resilient, jeg har — [bemærker THE FUTURE kigger, snubler] Undskyld. Jeg er — Jeg har været igennem nogle ting.

INTERVIEWER: [noterer sig] Nogle ting. Ja. Vi har læst din sag.

ANSØGER: Min fil.

INTERVIEWER: Dette er et omfattende interview. Vi har adgang til alt.

[Beat. APPLICANT kigger på THE FUTURE. THE FUTURE nikker — langsomt, seriøst.]

ANSØGER: Alt.

INTERVIEWER: Alt. Skal vi begynde?

— Når 'fortæl mig om dig selv' betyder noget ægte —

SCENE 2 Det hul i CV'et [~2 min]

INTERVIEWER: Jeg bemærker et hul her. [tapper på klipbrettet] Omkring tre år.

Ansøger: Jeg var i gang med at håndtere nogle personlige udfordringer.

INTERVIEWER: Håndtere dem.

Ansøger: Ja.

INTERVIEWER: Fortæl mig, hvad du lærte i løbet af de tre år.

ANSØGER: [pause] Jeg lærte, at jeg havde kørt på et kemikalie, der ikke var mit. At min hjerne havde et underskud, jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle navngive. At det, jeg brugte til at fikse det, gjorde underskuddet værre.

INTERVIEWER: [kigger op fra klipbrettet for første gang] Det er ret specifikt.

ANSØGER: Du sagde, det var omfattende.

[FORTIDENS stemme, fra scenen:]

FOR GENGANGEN: Fortæl dem om tirsdagen i oktober.

ANSØGER: [tider] Det er ikke relevant.

FORGÅET: Intervieweren sagde alt.

[Beat. THE FUTURE læner sig frem — interesseret.]

CV'et fortæller, hvad der skete. Interviewet spørger, hvorfor.

DEL TO: De Virkelige Spørgsmål [6 min]

SCENE 3 Hvorfor ønsker du denne stilling? [~3 min]

INTERVIEWER: Hvorfor ønsker du dette liv?

Jeg er ked af det?

INTERVIEWER: Det liv, du søger. Hvorfor dette ene? Du havde et andet. Hvorfor forlod du det?

APPLICANT: [long pause] Det andet liv dræbte mig.

INTERVIEWER: Folk siger det. Men du boede i det i — [tjekker klipbrettet] syv år.

ANSØGER: Jeg vidste ikke, at der var et andet sted at søge.

Interviewer: Og nu gør du.

ANSØGER: Nogen viste mig ansøgningen.

Hvem?

ANSØGER: [kigger på FREMTIDEN] Jeg er ikke sikker endnu.

[FREMTIDEN smiler — lige akkurat.]

INTERVIEWER: Hvad er dine største styrker?

ANSØGER: Jeg ved, hvordan bunden føles indefra. Jeg ved, at det ikke er bunden – der er længere nede. Jeg kom tilbage fra længere nede. Jeg kender vejen tilbage.

INTERVIEWER: [makes note] Og din største svaghed?

ANSØGER: Jeg har stadig det samme hjerne, som jeg havde før. De samme varianter. Den samme arkitektur. Jeg kan håndtere det nu. Men det ændrer sig ikke.

Ærlighed som en kvalifikation

SCENE 4 Referencekontrol [~3 min]

INTERVIEWER: Vi har kontaktet nogle referencer. Dine tidligere arbejdsgivere, eller rettere.

[DEN FORGÅTELIGE stemme:]

FORTIDEN: Det er mig, ikke?

INTERVIEWER: [til FORTIDEN, som om på telefon] Ja, hej. Vi har ansøgeren her. Kan du tale om deres karakter?

FORTIDEN: Deres karakter. [beat] De dukkede op. Selv da jeg gjorde det næsten umuligt at dukke op. Det betyder noget.

INTERVIEWER: Har du nogen bekymringer?

FORTIDEN: De taler stadig med mig. Nogle gange sent om natten. Jeg er ikke sikker på, at det er sundt.

Ansøger: [til FORTIDEN] Det er nok.

FORTIDEN: Jeg er en reference. De spurgte.

APPLICANT: [to INTERVIEWER] Jeg arbejder på de sene natsamtaler. Jeg har værktøjer nu.

INTERVIEWER: [stadig skriver] Værktøjer. Hvilke slags?

Ansøger: Den type, der adresserer den faktiske kemi. Ikke kun adfærden.

[THE FUTURE står — det første indtog i stykket. Går og står bag ANSØGEREN.]

INTERVIEWER: [kigger på FREMTIDEN, og så tilbage] Vi har ét sidste spørgsmål.

— Når din fortid skriver din anbefaling og din fremtid dukker op for at vidne om dig —

DEL TRE: Tilbuddet [5 min]

SCENE 5 Hvor ser du dig selv om fem år? [~2 min]

INTERVIEWER: Hvor ser du dig selv om fem år?

Ansøger: [kigger på FREMTIDEN, der står bag dem] Til stede. Det er det vigtigste. Til stede for alt, hvad der sker.

INTERVIEWER: Det er ikke særlig ambitiøst.

ANSØGER: Du ved ikke, hvor jeg kommer fra.

INTERVIEWER: [lægger klipspladen fra sig] Nej. Jeg gør ikke. [ægte nu] Fortæl mig.

ANSØGER: Jeg tilbragte tre år – mere – uden at være til stede for noget. Fysisk i rummet og fuldstændig fraværende fra mit liv. Om fem år er det at være til stede, det mest ambitiøse, jeg kan forestille mig.

[FORTIDENS stemme, mere stille nu:]

FORTIDEN: Det er sandt.

[FREMTIDEN lægger en hånd på ANSØGERENS skulder. ANSØGEREN retter sig op.]

— Tilstedeværelse som det ultimative mål —

SCENE 6 Beslutningen [~3 min]

INTERVIEWER: Vi har gennemgået din ansøgning. [kigger på FREMTIDEN, så FORTIDEN, så ANSØGEREN] Jeg vil være ærlig over for dig. Du er ikke den stærkeste kandidat på papiret.

ANSØGER: Jeg ved det.

INTERVIEWER: Der er huller. Der er historie. Der er — spørgsmål om pålidelighed.

ANSØGER: Jeg ved det også.

INTERVIEWER: Dog.

ANSØGER: [holder vejret]

INTERVIEWER: Du er den eneste kandidat, der fortalte os sandheden. Alle andre ansøgere fortalte os, hvad vi ville høre. Du fortalte os, hvad der faktisk var sandt. I vores erfaring — [sætter klipboardet helt ned] er det det eneste, der forudsiger succes i denne stilling.

Ansøger: Hvad er stillingen præcist?

INTERVIEWER: [pause] Dit liv. Det, du ansøger om.

[Pause. ANSØGER ser på FUTUREN. FUTUREN nikker.]

Hvornår starter jeg?

INTERVIEWER: Du gjorde det allerede. Da du kom ind her.

Interviewet var jobbet

[Lys ned eller SCENE.]

AFKLARINGSSPØRGSMÅL

- ANSØGER: Hvad var det sværeste at sige i interviewet? Hvad overraskede dig ved at sige det højt?
- INTERVIEWER: Hvordan føltes det at stille de ægte spørgsmål i stedet for de høflige?
- FORTIDEN: hvordan føltes det at være en reference — at tale om en persons karakter fra det perspektiv?
- FREMTIDEN: du sagde ingenting. Hvad kommunikerede du? Hvad ville du sige?
- Til rummet: Hvilket spørgsmål fra dette interview havde du ønsket, at man havde stillet dig?

SPIL 3

Museum of Choices

Hvert udstillingsstykke er en beslutning. Guiden forklarer hvert et uden fordømmelse. Besøgende bestemmer, hvad de skal tage med sig.

Kørselstid	15 minutter
Dele	4 — GÆSTEN, GUIDEN, UDSTILLING 1 (levende), UDSTILLING 2 (levende)
Kerne tema	Ansvarlighed uden skam / beslutningernes arkitektur
Minimum støbning	3 — skalerer til fuld gruppe

rolle	Kostume / Rekvisit	Hvem skal spille dette
Besøgende	Bekvem tøj. Let forvirret udtryk. Bærer ingenting.	En person, der kan udvise både sårbarhed og tør humor samtidigt.
Guiden	Et professionelt udtryk – med lanyard, klipstavle og en officiel fremtoning. Varm, men præcis.	En person, der naturligt forklarer ting klart og uden at dømme.
Bilag 1 — Det første brug	Frosset på plads, indtil der tales til. Så fuldstændig levende.	Nogen der kan indfange den specifikke energi fra den tidlige brug – nysgerrigheden, lettelsen
BILAG 2 — VEDLIGEHOLDELSESPERIODEN	Frossen. Træt, når jeg er i live.	Nogen der kan formidle udmattelse og et udseende af normalitet på samme tid

DIREKTOR: UDSATILLINGERNE fryser helt mellem scenerne – de er genstande, udstillinger, indtil BESØGEREN nærmer sig. Når BESØGEREN går væk, fryser de igen. GUIDEN opretholder turnéen med professionel distance, der konstant knækker over i ægte omsorg.

DEL ÉN: Orienteringen [3 min]

SCENE 1 Velkommen til museet [~1.5 min]

[Et tomt rum. Udstillinger (to personer) står frosset i forskellige dele af rummet. GUIDEN venter ved indgangen. BESØGEREN kommer ind, kigger usikkert sig omkring.]

GUIDE: Velkommen. Du er ventet.

Jeg lavede ikke en reservation.

GUIDE: Ingen gør det. Følg mig venligst.

GÆST: [kigger på de frosne UDSTILLINGER] Er det... mennesker?

GUIDE: Hvert udstillingsstykke repræsenterer et valg. Udstillingen tager menneskelig form, fordi valg ikke sker i det abstrakte – de sker i kroppe, i øjeblikke, med alt det andet, der sker på det tidspunkt.

Jeg husker ikke, at jeg gav mit samtykke til dette.

GUIDE: Ingen gør. Museet er dit uanset hvad.

— Dine valg er altid allerede synlige — uanset om du udforsker dem eller ej —

SCENE 2 Museumets Regler [~1.5 min]

GUIDE: Tre regler. Regel ét: I må røre ved udstillingerne. Regel to: Udstillingerne vil tale, når I nærmer jer, men de kan ikke ændre det, de allerede har gjort. Regel tre: I må tage én ting fra hver udstilling, når I går.

GÆST: Tage noget? Fra et museum?

GUIDE: Hvad du lærer af et valg tilhører dig. Det er politikken.

GÆST: [kigger på BEVIS 1] Hvad er det?

GUIDE: Det er første gang.

GÆST: [går stadig] Jeg ved ikke, om jeg vil se det.

GUIDE: Det er derfor, det er i museet. De ting, vi ikke vil se, er dem, der er mest værd at udstille.

De ting, vi ikke ønsker at undersøge, har mest at lære.

DEL TO: Udstillingerne [8 min]

SCENE 3 Exhibit 1 — Den første gang [~4 min]

[BESØGEREN nærmer sig Udstilling 1. Så snart de er inden for rækkevidde, kommer Udstilling 1 til live — midt i handlingen, midt i noget, der føltes spændende.]

BEVIS 1: [surprised, genuine] Åh. Du kom.

Jeg troede ikke, du ville huske mig.

BEVIS 1: Jeg er bogstaveligt talt lavet af, at du husker mig. Selvfølgelig husker jeg.

GÆST: Hvorfor følte du dig så —

BEVIS 1: Ikke sandt? [færdiggør sætningen] Fordi for dit specifikke nervesystem, producerede det specifikke stof den første oplevelse af tilstrækkelig neurokemi, du nogensinde havde haft. Du blev ikke høj. Du fik normalt.

[Guiden taler stille på afstand:]

GUIDE: Den vejledende note til denne udstilling: besøgerens COMT variant betød, at deres dopamin blev fjernet hurtigere, end det kunne registreres. For første gang varede signalet længe nok til at føles som at føle.

Jeg vidste det ikke dengang.

BEVIS 1: Ingen fortalte dig det. Hvis nogen havde fortalt dig — hvis nogen havde sagt 'din hjerne har et specifikt underskud, og det er derfor, dette virker så godt for dig, og det er hvad det vil koste' — hvad ville du så have gjort?

VISITOR: [lang pause] Jeg ved det ikke.

BEVIS 1: Det er det ærlige svar.

Hvad skal jeg tage fra dig?

BEVIS 1: Viden om at behovet var reelt. Løsningen var forkert. Behovet var reelt.

[Udstilling 1 fryser. BESØGEREN står med det.]

— Behovet var ægte —

SCENE 4 Exhibit 2 — Vedligeholdelsesperioden [~4 min]

[BESØGEREN krydser til UDSTILLING 2. UDSTILLING 2 optøer — øjeblikkeligt udmattet, præsterer normalitet.]

BEVIS 2: [automatisk] Jeg har det fint. Alt er fint.

Jeg kender den stemme.

BEVIS 2: [sænker præstationen lidt] Ja. Det er din stemme.

Hvad laver du?

BEVIS 2: Styring. Jeg styrer alt. Jeg har et system — [trails off] Jeg havde et system.

GUIDE: [fra afstand] Guidebemærkning: i vedligeholdelsesperioden brugte besøgende cirka fyrre procent af deres kognitive ressourcer på logistikken af vanen. De fyrre procent var det, der ikke var tilgængeligt resten af deres liv.

Forten procent.

BEVIS 2: [stille] Jeg var så træt. Hele tiden. Og jeg fortalte alle, at jeg var fint.

Var du bange?

BEVIS 2: Jeg var bange. Men at være bange betød, at jeg måtte indrømme, at noget var galt. Og hvis noget var galt, måtte jeg — jeg vidste ikke, hvad der kom efter det.

Jeg ved, hvad der kommer efter det.

BEVIS 2: [kigger op, første rigtige blik] Gør du det?

GÆST: Dette. [gestikulerer mod museet] Udover andre ting. Dette kommer efter det.

[Beat. EXHIBIT 2 næsten smiler.]

BILAG 2: Hvad tager du fra mig?

De førti procent. Jeg vil have de førti procent tilbage.

BILAG 2: [frys — men før du fryser, stille] Du har det allerede.

Ressourcerne var altid der – allokeret andre steder –

DEL TRE: Gavebutikken [4 min]

SCENE 5 Afskedsaftalen [~2 min]

[BESØGGEREN står med GUIDEN ved udgangen. Begge UDSSTILLINGER er frosset bag dem.]

Hvordan var turen?

Jeg forventede, at det ville være værre.

GUIDE: De fleste besøgende gør.

Jeg troede, det ville være — anklagende.

GUIDE: Museet anklager ikke. Det udstiller. Anklage kræver en dom over, hvad du burde have gjort anderledes. Museet viser kun, hvad der skete, og hvorfor. Hvorfor gør det, hvad mere forståeligt.

Er der mere? Er der flere udstillinger?

GUIDE: Museet bliver altid udvidet. Det er naturen ved et liv i udvikling.

— Et liv i udvikling er et museum under opførelse —

SCENE 6
Hvad du tager med dig [~2 min]

GUIDE: Før du går — hvad tager du?

Fra det første udstillingsstykke: behovet var reelt.

GUIDE: Ja.

GÆST: Fra det andet: de førti procent. Forståelsen af, at jeg ikke fejlede i livet. Jeg kørte livet på seksti procent kapacitet, fordi resten var et andet sted.

GUIDE: Godt.

Er det de rigtige ting at tage?

GUIDE: Der er ingen forkerte ting at tage. Museet eksisterer for det, du har brug for fra det.

VISITOR: [at the exit, turning back] Skal jeg komme tilbage?

GUIDE: [pause] Du vil komme tilbage. Om du skal det, er et andet spørgsmål.

Og hvad laver du, når du ikke holder ture?

GUIDE: [beat, ærlig] Jeg venter. Der kommer altid en besøgende.

— Vi vender tilbage til vores valg, uanset om vi har til hensigt det eller ej —

[SCENE.]

AFKLARINGSSPØRGSMÅL

- BESØGEREN: hvilken udstilling ville du tilføje til dit museum, som ikke var i dette stykke?
- GUIDEN: hvad er det som at forklare valg uden at dømme dem?
- EXHIBITS: hvordan føltes det at være frosset — at blive kigget på, undersøgt, nærmet sig?
- Til rummet: hvad ville du tage fra dit eget museum af valg?

SPIL 4

Partiet

Alle på festen spiller, hvem de plejede at være. Én person går ind som hvem de er nu. Se, hvad der sker.

Kørselstid	15 minutter
Dele	5+ — NYKOMMEREN, VÆRTEN, GAMLE VEN, SPØKKET, plus ensemble
Kerne tema	Identitet / hvem vi var vs. hvem vi er / prisen for at passe ind
Minimum støbning	3 — skalerer til fuld gruppe

rolle	Kostume / Rekvisit	Hvem skal spille dette
Nykommeren	Ren, let overdressed, let lidt ubehagelig	Nogen i etableret bedring — kontrasten mellem dem og rummet skal være synlig.
Værten	Høj, udadvendt, holder en drik (kan være juice), som de aldrig sætter fra sig	En naturlig performer — dette er festdyr-rollen udført med fuldt engagement
Gammel ven	Varm, men ude af sync med NYKOMMERENS nuværende virkelighed	En person, der kan vise både ægte hengivenhed og ægte forvirring samtidig.
Spøgelset	Klædt præcis som DEN NYKOMMER, men i slidte, trætte klæder. Følger DEN NYKOMMER overalt. Kun DEN NYKOMMER kan se dem.	Den mest subtile skuespillerrolle – til stede i hver scene, kommunikerer uden at forstyrre
ensemble	Andre gæster — spiller versionen af sig selv, de plejede at være	Alle andre i rummet — hver person spiller et træk fra deres fortid, skruet op til 11

DIREKTØR: GHOST er NEWCOMERs tidligere jeg — hvordan de så ud på højden af brugen. GHOST taler ikke. GHOST spejler NEWCOMERs kropssprog, men let forsinket, let overdrevet. Når NEWCOMER føler sig trukket tilbage, bevæger GHOST sig tættere på. Når NEWCOMER holder fast, falmer GHOST tilbage.

DEL ÉN: Ankomsten [4 min]

SCENE 1
At gå ind [~2 min]

[En fest i fuld gang. ENSEMBLE taler, griner, optræder. VÆRTEN midt på scenen, holder samlingen. DEN NYKOMMER kommer ind. SPØKKET er lige ved siden af dem. Ingen andre ser SPØKKET.]

HOST: [seeing NEWCOMER, genuine delight] Du KOM! Jeg troede ikke, du ville komme!

NYKOMMER: Jeg næsten ikke gjorde det.

HOST: [trækker NEWCOMER ind] Alle, se — de er HER!

[ENSEMBLE reagerer — varmt, højt, i feststemning.]

NEWCOMER: [til sig selv, der bemærker THE GHOST ved siden af sig] Start ikke.

[THE GHOST løfter et øjenbryn. Siger ingenting.]

VÆRT: Du ser anderledes ud. Godt anderledes. Hvad har du gjort?

NYKOMMER: Jeg stoppede med nogle ting.

HOST: [ikke helt registrerende] Nå, du ser FANTASTISK ud. Kom ind, kom ind – vil du have noget?

[VÆRTEN gestikulerer mod drikkevarebordet. SPØKKET læner sig let mod det.]

NEWCOMER: [til THE GHOST, lavt] Hold kæft. [til HOST] Vandet er godt. Tak.

— Den første test: drikkevaretilbuddet —

SCENE 2 Spiller den gamle version [~2 min]

[En gammel ven finder den nykommer. Ægte varme. Men de taler stadig til en version, der ikke længere er der.]

GAMS VEN: Det er SÅ godt at se dig! Husker du den aften — [kaster sig ud i en historie fra brugertiderne]

[THE NEWCOMER lytter. THE GHOST efterligner THE NEWCOMERs fysiske kropsholdning under den historie — begejstringen, udstrækningen.]

NYKOMMER: [ikke griner som forventet] Jeg husker det.

GAMMEL VEN: [et lille pause, presser sig igennem] Ikke sandt? Og så dig— [fortsætter historien]

NEWCOMER: [stille] Jeg var virkelig syg den aften. Jeg indså det ikke dengang.

Gammel ven: [forvirret] Syg? Du var hysterisk.

NYKOMMER: Jep.

[Et øjebliks afstand mellem dem. GHOST'EN falmer lidt tilbage.]

De historier, andre mennesker fortæller om dig, er ikke altid dine historier.

DEL TO: Trykket [6 min]

SCENE 3 Alle optræder [~3 min]

[NYKOMMEREN bevæger sig gennem festen. Hvert ENSEMBLE-medlem nærmer sig — hver spiller sin fortid. Én spiller bravado. Én spiller kølig distance. Én spiller personen, der altid vidste, hvordan man gjorde alt sjovt. NYKOMMEREN genkender dem alle.]

ENSEMBLE 1: [stor, optrædende] Du skal prøve det — det er utroligt.

NEWCOMER: Jeg har det fint.

ENSEMBLE 2: [cool] Åh, kom nu, man er ikke ved at—

NEWCOMER: Jeg ved det. Jeg er okay.

[SPØGELSET kommer lidt tættere på hver gang. NYKOMMEREN bemærker det.]

NEWCOMER: [til THE GHOST, hviskende] De gør intet forkert. Det er bare en fest.

[SPØGELSET ser skeptisk ud.]

NEWCOMER: [til THE GHOST] Du må ikke have ret bare fordi det er svært.

ENSEMBLE 3: [til NYKOMMER, ægte] Taler du til dig selv?

NYKOMMER: [fanget] Jeg var bare — ja. Lidt.

ENSEMBLE 3: [griner] Vi savnede dig, ved du. Tingene er anderledes, når du ikke er her.

Nykommer: [berørt] Hvordan er det anderledes?

ENSEMBLE 3: Mindre. Jeg ved det ikke. Mindre interessant. Du fik altid ting til at føles større.

[NYKOMMEREN kigger på SPØKKET. SPØKKET kigger tilbage. Et kompliceret blik.]

Det, vi elskede ved os selv, var ægte – selv midt i rodet –

SCENE 4 Den Ærlige Samtale [~3 min]

[NYKOMMEREN og GAMLE VEN, adskilt fra festen lidt.]

GAMMEL VEN: Må jeg spørge dig om noget?

Nykommer: Fortsæt.

GAMMEL VEN: Går det godt med dig? Seriøst.

NEWCOMER: Ja. Faktisk.

Gammel ven: Du virker — jeg ved det ikke. Stille.

NYKOMMER: Jeg er stille. Jeg var ikke stille før.

Gammel ven: Jeg ved det. Du var — [vælger ord] fuld.

NYKOMMER: Jeg var fuld af noget, der ikke var virkeligt.

Gammel ven: [lang pause] Jeg savner, hvem du var.

NYKOMMER: [forsigtigt] Jeg savner også noget af det. Jeg savner ikke, hvad det kostede.

GAMMEL VEN: Savner du mig? Savner du dette?

NEWCOMER: [ærligt] Jeg savner, hvordan det føltes. Jeg tror ikke, jeg savner det, der faktisk skete.

[GAMLE VEN bearbejder dette. SPØKKET sætter sig — for første gang, sætter sig.]

— Forskellen mellem at savne en følelse og at savne en virkelighed —

DEL TRE: Afrejse [5 min]

SCENE 5 Trækket [~2 min]

[Festen er på sit højdepunkt. DEN NYKOMMER alene et øjeblik. SPØKKET står ved siden af dem, og taler for første gang — kun én gang.]

SPØKKE: [meget stille] Du kunne bare —

NEWCOMER: [vender sig direkte mod THE GHOST for første gang] Nej.

SPØKKET: [blødere] Det ville føles—

NYKOMMER: Jeg ved præcis, hvordan det ville føles. Jeg kender de første tyve minutter meget godt.

THE GHOST: [even gentler] Er du sikker?

NYKOMMER: [pause — den virkelige pause] Ja. Jeg er sikker.

[SPØKKET nikker. Træder tilbage. Sidder ned igen.]

— Valgets øjeblik er aldrig dramatisk — det er stille og specifikt —

SCENE 6 Udgangen [~3 min]

NEWCOMER: [finder HOST] Tak fordi I lod mig komme.

HOST: [overrasket] Går du? Allerede?

NYKOMMER: Tidlig morgen.

HOST: [oprigtigt, sænker præstationen lidt] Er du okay?

NYKOMMER: [ægte tilbage] Ja. Mere end jeg forventede.

HOST: [real] Jeg er glad for, at du kom.

Mig også.

[DEN NYKOMMER begynder at forlade. SPØKKET følger på afstand. Ved døren vender DEN NYKOMMER sig og kigger på SPØKKET.]

NYKOMMER: [til GHOSTEN] Du kan blive, hvis du vil.

[THE GHOST kigger på festen. Kigger på THE NEWCOMER. Ryster langsomt på hovedet.]

[GHOSTEN forlader med DEN NYKOMMER. PARTET fortsætter bag dem.]

— Spøgelset følger os — men retningen er vores at vælge —

[SCENE.]

AFKLARINGSSPØRGSMÅL

- DEN NYKOMMER: Hvad var det sværeste øjeblik at holde karakteren i? Hvornår føltes det mest ægte?
- SPØKKET: Du spillede en andens tidligere jeg. Hvad observerede du ved dem fra den position?
- GAMMEL VEN: hvordan er det at bekymre sig om nogen og ikke længere se dem?
- Til rummet: Har I været til denne fest? Hvad gjorde I?

SPIL 5

Overdragelsen

To fremmede. Samme objekt. Helt forskellige betydninger. En samtale, der ændrer dem begge.

Kørselstid	15 minutter
Dele	3 — STRANGER A, STRANGER B, OBJEKTET (hvis udtalt)
Kerne tema	Perspektiv / de betydninger, vi tildeler / forbindelse på tværs af forskel
Minimum støbning	3 — skalerer til fuld gruppe

rolle	Kostume / Rekvisit	Hvem skal spille dette
STRANGER A	Noget fra et tidligere liv — en jakke, et ur, en bog	Nogen, der kan bære sorg og værdighed samtidig
STRANGER B	Noget fra et nuværende liv — en dagbog, en telefon med musik, en plante	Nogen med energi og åbenhed
OBJEKTET (valgfrit)	Det, begge fremmede bærer — fysisk rekvisit	Hvis det tales: en person med en stille, observerende tilstedeværelse. Hvis det er tavst: arbejder de to skuespillere fysisk med det hele vejen igennem.

DIREKTØR: Objektet kan være alt, hvad begge skuespillere fysisk kan interagere med — en sten, en mønt, et fotografi, en nøgle. Hvis I spiller tre karakterer, kan OBJEKTET lejlighedsvis fortælle, hvad det har været vidne til, at blive overdraget mellem mennesker. Hvis I spiller to karakterer, håndteres objektet, holdes, sættes ned, plukkes op — det lever gennem skuespillernes forhold til det.

DEL ÉN: Det første møde [4 min]

SCENE 1 Det samme hjørne [~2 min]

[To personer ankommer til samme sted fra forskellige retninger. Begge holder noget — de indser først ikke, at de har det samme.]

STRANGER A: [notices B] Undskyld — venter du på nogen?

STRANGER B: Nej. Er du?

STRANGER A: Jeg ved det ikke. Jeg kommer hertil, når jeg ikke er sikker på, hvad jeg ellers skal gøre.

STRANGER B: [beat] Mig også.

[De kigger begge på det, de holder. Så på hinanden.]

STRANGER B: Er det—

Hvor fik du det fra?

STRANGER B: Nogen gav det til mig. For år tilbage. Jeg ved ikke, om de vidste, hvad de gav.

STRANGER A: Nogen gav det til mig også.

— Det samme betyder forskellige ting afhængigt af hvem der holder det —

SCENE 2 Historierne det bærer [~2 min]

STRANGER B: Hvad betyder dit for dig?

STRANGER A: [pause] Det betyder, at jeg var et sted, hvor jeg ikke burde have været, og gjorde noget, jeg ikke burde have gjort, og det her var tingen i min hånd, da jeg indså det.

STRANGER B: Det er specifikt.

Dit?

STRANGER B: Mine betyder... det første gang, jeg vågnede, og det første, jeg følte, var ikke uro. Jeg havde dette i min hånd. Jeg ved ikke hvorfor. Men det er det, det betyder nu.

STRANGER A: [stille] Samme objekt.

STRANGER B: [stille] Helt anderledes.

[Valgfrit: OBJEKTET, hvis det taler, siger:]

Objektet: Jeg har været i mange hænder. Jeg har betydet mange ting. Jeg har ingen betydning. Hænderne giver mig betydning.

— Objekter er neutrale — kun vores historier giver dem betydning —

DEL TO: Udvekslingen [7 min]

SCENE 3 Handels-/Handelsperspektiver [~4 min]

STRANGER B: Må jeg spørge – hvad lavede du, da du var et sted, hvor du ikke burde have været?

STRANGER A: [long pause] Løber fra noget, jeg havde et navn for, men ikke en løsning på.

STRANGER B: Og løbbet—?

STRANGER A: Det gjorde det værre. Åbenbart. Måden, løb altid gør, at det, der jager dig, bliver hurtigere.

STRANGER B: Hvad var løsningen? Til sidst.

Fremmed A: At forstå, hvad jeg faktisk løb fra. Ikke symptomerne — kilden.

STRANGER B: For mig var det det modsatte. Jeg forsøgte hele tiden at nå kilden og springe alle symptomerne over. Jeg troede, at hvis jeg fik den store ting fikset, så ville de små ting følge.

STRANGER A: Gjorde de det?

STRANGER B: Nej. De små ting var det store. Søvnen, maden, den ene tur om dagen. Det var det. Ikke indsigtet. Øvelsen.

STRANGER A: [genkender noget] Jeg måtte starte fra bunden.

STRANGER B: Jeg måtte give afkald på toppen.

— Vi ankommer til samme sted fra helt forskellige retninger —

SCENE 4 Det Svære Spørgsmål [~3 min]

Tænker du nogensinde på at vende tilbage?

STRANGER A: [honest] Nogle gange. Ikke for at være der. For at forstå det bedre. For at se, om jeg missede noget.

STRANGER B: Hvad tror du, du gik glip af?

STRANGER A: [tænker længe] Jeg tror, jeg overså, at det virkede. Det er det, ingen siger. Det virkede. Det virkede virkelig i en periode. Og så stoppede det med at virke, og jeg fortsatte med at prøve at komme tilbage til, da det virkede.

STRANGER B: Men hvorfor stoppede det?

STRANGER A: Fordi dosis, der er nødvendig for at producere den samme effekt, steg hurtigere, end jeg kunne øge dosis. Til sidst virker matematikken ikke længere.

STRANGER B: [stille] Jeg forstår matematikken.

De fleste mennesker i denne situation gør det.

— Forståelsen af mekanismen er ikke det samme som at tilgive dig selv for at have fulgt den —

DEL TRE: Handelen [4 min]

SCENE 5 Hvad gør du med det? [~2 min]

STRANGER A: Hvad gør du med det? Dit.

STRANGER B: Jeg holder det, når tingene bliver svære. Ikke som et talisman — jeg tror ikke på det. Bare som en fysisk ting at holde. Noget at fokusere på.

STRANGER A: Jeg har tænkt på at skille mig af med mine.

STRANGER B: Hvorfor?

STRANGER A: Fordi det betyder en historie, jeg er træt af at være inde i.

STRANGER B: [long pause] Hvad ville du erstatte det med?

STRANGER A: Det er problemet.

STRANGE B: [holder frem sit objekt] Vil du gerne bytte?

[Pause. Begge holder deres genstande. Overvej.]

— Tilbuddet om at bære en anden historie —

SCENE 6 Beslutningen [~2 min]

STRANGER A: [overvegende] Hvis jeg tager dit — hvad betyder det for mig?

STRANGER B: Hvad du giver det. Samme som altid.

STRANGER A: [overvejende] Og dit — bærer mit—

STRANGER B: Jeg bærer det ikke som dit. Jeg bærer det som noget, der blev givet til mig af nogen, der var i en svær situation og fandt en udvej. Det betyder noget for mig.

[De bytter. Holder hinandens genstande. Et øjebliks justering.]

STRANGER A: [overrasket] Det føles anderledes.

STRANGER B: Alt føles anderledes, når det er nyt. Så føles det som dit.

[Valgfrit: THE OBJECT stemmer, én sidste gang:]

OBJETTET: Hver hånd der holder mig ændrer, hvad jeg er. Dette er ikke unikt for mig. Dette er sandt for alt.

— Vi bliver det, vi bærer — og vi kan vælge, hvad vi bærer —

[SCENE.]

DEBRIEFINGSSPØRGSMÅL

• STRANGER A: Hvordan føltes det at bytte? Hvad gav du slip på?

• STRANGER B: Hvordan føltes det at tilbyde dit objekt til nogen, der havde brug for en anden betydning?

• Til rummet: hvad er objektet i dit liv lige nu — tingen der bærer mening, som du enten holder fast i eller har brug for at bytte?

SPIL 6

Dommen

Du er anklageren, forsvaret, dommeren og den tiltalte. Men din offentlige forsvarer har sytten andre sager og vil være hjemme inden klokken fem.

Kørselstid	15 minutter
Dele	5 — Tiltalte, Dommer, Anklager, Offentlig forsvarer, Vidnet
Kerne tema	Ansvarlighed / retssystemet / hvad vi fortjener vs. hvad vi får
Minimum støbning	3 — skalerer til fuld gruppe

rolle	Kostume / Rekvisit	Hvem skal spille dette
Den tiltalte	Deres egne almindelige tøj. Let frosset.	Personen, hvis historie det er, kræver mest sårbarhed
Dommeren	Noget på hovedet — en hat, en foldet papkrones. Slår lejlighedsvis i bordet.	En person, der bærer autoritet med ægte træthed — denne dommer har set alt.
Anklageren	En mappe fyldt med papirer. Henviser til dem konstant.	Nogen der kan være vedholdende uden at være uhøflig – anklageren tror på sagen
Den offentlige forsvarer	Briefcase. Tjekker deres ur gentagne gange. Spiser allerede deres frokost.	DETTE ER STJERNEROLLE — forsvareren, der teknisk set er der for dig, men åbenlyst ikke er det.
Vidnet	Kaldet til at vidne. Det kan være hvem som helst fra den anklagedes liv.	Nogen der kan skifte mellem ægte kærlighed og ægte frustration i samme tale.

DIREKTØR: DEN OFFENTLIGE FORSVARER er det komiske og katartiske centrum i dette stykke. De er ikke onde — de er et udbrændt system, der gør det minimale. Hver gang de taler, siger de teknisk set de rigtige ting, selvom de tydeligt ikke mener noget af det. Energien i rummet vil have lyst til at grine af dem — lad dem. Og lad så smerten ved det, de repræsenterer, lande derefter.

DEL ÉT: Anklageriet [4 min]

SCENE 1 Alle rejser sig [~2 min]

[En retssal. DOMMER i midten. ANKLAGER ved et bord, fuld af papirer, organiseret. OFFENTLIG FORSVARER ved et andet bord, spiser en sandwich, kufferten uåbnet. TILTALTE står.]

JUDGE: Denne domstol er nu i session. [til FORSIGTE] De er anklaget for — [læser fra papir] Kronisk selvforsømmelse. Spild af betydeligt potentiale. Manglende evne til at bede om hjælp, da hjælp var tilgængelig. Og... [kigger på papir] tre anklager om at tro, at tingene ville være i orden uden beviser.

TILTALTE: [quiet] Er det de anklager?

Hvordan erklærer du dig?

[PUBLIC DEFENDER læner sig over, med fuld mund:]

PUBLIC DEFENDER: [hvisket, højt] Ikke skyldig. Sig bare ikke skyldig. Det får os ud her hurtigere.

FORSIGTTE: [til dommeren] Jeg... jeg er ikke sikker.

Det er ikke en bøn.

OFFENTLIG FORSVARER: [sukker, lukker sandwich] Ærede dommer, min klient erklærer sig ikke skyldig grundet — [tjekker kufferten, intet nyttigt] komplicerede omstændigheder.

ANKLAGER: Folkene er klar til at vise, at det slet ikke var kompliceret.

— Når din advokats ligegyldighed er mere skadelig end anklagerne —

SCENE 2 Forsvarsstrategien [~2 min]

[DEN OFFENTLIGE FORSVARER trækker DEN TILSTALTE til side. Privat konference — afholdt med fuld volumen.]

OFFENTLIG FORSVARER: Okay. Her er, hvad vi skal gøre. Du skal erklære dig skyldig i de mindre anklager, tage aftalen, så er vi færdige inden frokost.

TILTALTE: Hvad er den mildere anklage?

OFFENTLIG FORSVARER: [tjekker telefonen] Hmm. Uagtsomhed. To år under tilsyn. Det er det.

TILTALT: To år. For hvad præcist?

PUBLIC DEFENDER: For — [åbner endelig kufferten, bladrer i papirer] for... se, de ender alle det samme sted, okay? Uagtsomhed, selvdestruktion, manglende trivsel. Det er grundlæggende den samme anklage.

FORSVARER: De er ikke det samme.

OFFENTLIG FORSVARER: [ser op fra telefonen] Har du en juridisk grad?

FORSIGT: Nej.

OFFENTLIG FORSVARER: Så stol på mig. Jeg har gjort det i — [checks watch] fjorten år. Det er alt det samme.

DEFENDANT: Jeg vil kæmpe imod det.

PUBLIC DEFENDER: [smertefuld suk] Det gør du jo.

— Systemet designet til at hjælpe dig er ofte det, der behandler dig —

DEL TO: Retssagen [7 min]

SCENE 3 Anklagerens sag [~3 min]

[ANKLAGEREN nærmer sig midten af rummet med sin mappe.]

ANKLAGEREN: Deres ære — fakta er ikke omstridt. Tiltalte havde ressourcer. Tiltalte havde advarsler. Tiltalte havde — i det mindste — tre øjeblikke, hvor vejen frem var synlig. Og ved hver lejlighed valgte de den vej, de kendte. Ikke fordi de var onde. Fordi den velkendte vej har en logik, selv når den fører et sted hen, der er forfærdeligt.

Dommer: [til DEN ANKLAGEDE] Bestrider De dette?

FORSVAREREN: [før den tiltalte kan tale] Vi bestrider formuleringen, ærede dommer. Ordet 'chose' indebærer—

ANKLAGEREN: [afbryder] Jeg har et vidne.

[VIDNET tager et standpunkt.]

ANKLAGER: Fortæl retten, hvad du så.

VITNET: [direkte til FORSIGTTE, ikke til retten] Jeg så nogen, jeg elskede, forsvinde foran mig. Ikke alt på én gang. Gradvist. Som et lys, der slukker én pære ad gangen. Og hver gang jeg forsøgte at sige noget — havde jeg ikke ordene. Og du havde ikke ørerne.

FORSVARER: [knækker let] Jeg ved det.

Offentlig forsvarer: [til FORSVAREREN, lav] Sig ingenting. Sig ingenting.

TILTALTE: [til VIDNET] Jeg ved det.

— Det vidnesbyrd, der rammer hårdest, kommer fra folk, der elskede dig —

SCENE 4 Forsvaret — Sådan som det er [~2 min]

OFFENTLIG FORSVARER: [rejser sig, strækker sig] Ærede dommer, forsvaret vil gerne gøre opmærksom på — [bladrer gennem papirer] det faktum, at min klients neurokemi var betydeligt kompromitteret på tidspunktet for de påståede valg, hvilket gjorde fuld eksekutiv funktion—

PROSECUTOR: Indsigelse. Forsvaret læser fra, hvad der ser ud til at være en restaurantmenu.

OFFENTLIG FORSVARER: [kigger på papiret] Dette er — [myser] okay, ja, det er en menu. [lægger det væk] Forsvaret hævder, at der foreligger mildgørende omstændigheder, og beder om mildhed.

Dommer: Hvilke mildnende omstændigheder?

OFFENTLIG FORSVARER: Tiltalte var, øh — [til TILTALTE, hvisket] hjælp mig her.

DEFENDANT: [stående, ikke længere ventende på repræsentation] Ærede dommer. Jeg opererede et neurologisk system, der aldrig var blevet forklaret til mig. Jeg havde varianter i mine COMT og MTHFR gener, som skabte et underskud, jeg forsøgte at adressere med det eneste tilgængelige, der virkede. Jeg var ikke dum. Jeg var ikke ond. Jeg var underbehandlet og underinformeret, og jeg traf beslutninger baseret på den information, jeg havde.

[Stilhed. DOMMEREN kigger op. Selv ANKLAGEREN pauser.]

PUBLIC DEFENDER: [ærligt overrasket] Det var... faktisk ret godt.

— Nogle gange skal du repræsentere dig selv — fordi ingen andre vil —

SCENE 5 Modargumentet [~2 min]

ANKLAGER: [oprigtigt, ikke aggressivt] Den tiltaltes udtalelse er noteret. Folket vil dog tilføje, at informationen var tilgængelig. At folk forsøgte at tilbyde det. At der var øjeblikke, hvor man valgte ikke at søge det, der var tilgængeligt.

TILTALTE: [pause] Ja.

ANKLAGER: Hvorfor?

FORSVARER: Fordi at søge informationen betød, at jeg havde brug for den. Og at indrømme, at jeg havde brug for den, betød at indrømme, at det, jeg gjorde, ikke virkede. Og at indrømme det betød—

Hvad mener du?

FORSVARER: At starte forfra. Det var skræmmende.

ANKLAGEREN: [lægger en mappe fra sig] Ærede dommer – anklageren har fremlagt sit bevis. Vi beder ikke om straf. Vi beder om anerkendelse. Det er alt.

— Anerkendelse er ikke straf — men det er heller ikke behageligt —

DEL TRE: Dommen [4 min]

SCENE 6
Dommen [~3 min]

[DOMMEREN ser på alle parter. Tager hatten af — et signal om alvor.]

DOMMER: Jeg har gjort dette i lang tid. [til OFFENTLIG FORSVARER] Du — jeg har set bedre forsvar. Jeg har set betydeligt bedre forsvar fra mennesker med markant mindre at arbejde med.

PUBLIC DEFENDER: [såret] Jeg gjorde mit bedste.

DOMMER: Du gjorde, hvad systemet tillod. Det er ikke det samme. [til ANKLAGEREN] Du fremlagde din sag retfærdigt. [til VIDNET] Du fortalte sandheden. Det er det sværeste i dette rum. [til FORSIGTE] Du repræsenterede dig selv, da dit forsvar svigtede dig. Det er noteret.

DEFENDANT: Tiltalte. What's the verdict?: Hvad er dommen?

DOMMER: Dommen er — [lang pause] at du var et menneske i et system, der ikke fuldt ud tog højde for din specifikke biologi, der opererede på ufuldstændig information, traf beslutninger, der var rationelle givet det, du vidste, og som forårsagede skade, herunder på dig selv. Dommen er: ansvarlig. Ikke skyldig i at være brudt. Ansvarlig for, hvad der kommer efter.

FORSVAREREN: Det er ikke — er det en ægte dom?

DOMMER: Det er i denne ret.

PUBLIC DEFENDER: [oprigtigt rørt, på trods af sig selv] Hæ. [færdiggør sandwichen] Det var faktisk ret godt.

Ansvarlighed uden fordømmelse — dommen det virkelige system næsten aldrig afgiver —

SCENE 7 Efter retten [~1 min]

[Retssalen tømmes. FORSIGTTE og OFFENTLIG FORSVARER alene et øjeblik.]

PUBLIC DEFENDER: [awkward] For hvad det er værd. Jeg læste din sag. Sidste aften.

DEFENDANT: [overrasket] Det gjorde du?

PUBLIC DEFENDER: [defensiv] Jeg læser til sidst alles sager.

FORSVARER: Hvad tænkte du?

PUBLIC DEFENDER: [lang pause, ægte] Jeg troede — du havde det sværere, end det ser ud udefra. Og du er stadig her. [tjekker ur] Jeg har en anden klient om tyve minutter. Men — ja. Du er stadig her.

— Den mindste anerkendelse fra den mest uperfekte budbringer —

[SCENE.]

DEBRIEFING-SPØRGSMÅL

• FORSVAREREN: Hvordan føltes det at have en offentlig forsvarer? At skulle repræsentere dig selv? At få den specifikke dom?

• PUBLIC DEFENDER: dette er en komisk rolle med reel smerte i sig. Hvad opdagede du om, hvad den karakter repræsenterer?

• ANKLAGER: Hvordan var det at opbygge sagen uden dom — at fremlægge argumentet uden at fremsætte den moralske anklage?

• VIDNETET: Hvad kostede vidneudsagnet? Hvordan føltes det at sige de ting i ansigtet på nogen?

• DOMMEREN: Hvordan var det at afsige den dom? Føles det sandt for dig?

• Til rummet: Har I haft en offentlig forsvarer — nogen, der skulle være på jeres side, men ikke rigtigt? Hvordan var det?

SPIL 7

Brevet

Du skriver til det, der slugte dig. Det skriver tilbage. Det, det siger, er måske ikke, hvad du forventer.

Kørselstid	15 minutter
Dele	3 — FORFATTOREN, SUBSTANSEN (stemme), POSTSYNKEN (fortæller/anker)
Kerne tema	Konfrontationen / hvad stoffet faktisk gav / farvelen der aldrig blev sagt
Minimum støbning	3 — skalerer til fuld gruppe

rolle	Kostume / Rekvisit	Hvem skal spille dette
Forfatteren	Skrivematerialer. Et brev, der udarbejdes i realtid.	Enhver — dette er den mest intime rolle. Kræver nogen, der er villig til at være genuint til stede.
Substansen	Intet kostume undtagen total selvtillid. Dette stof elsker forfatteren og er ærligt omkring det.	Den mest nuancerede rolle — SUBSTANSEN er ikke skurken. Det er et forhold, der var ægte.
Postbuddet	Leveringsuniformsfornemmelse — hat, taske. Leverer breve mellem parter. Bliver professionel, flyttes lejlighedsvis.	En jordforbindende tilstedeværelse — lidt uden for dramaet, ansvarlig for overgangene.

DIREKTØR: Dette skuespil kræver den største følelsesmæssige ærlighed. SUBSTANSEN må ikke spilles som en tegneserie-skurk. Forholdet mellem FORFATTOREN og SUBSTANSEN var ægte – substansen gav noget ægte, kostede noget ægte, og slutningen er et ægte tab for begge parter. Skuespillet er et brud, ikke en anklage.

DEL ÉN: Det første bogstav [5 min]

SCENE 1 Kære Kokain / Kære Alkohol / Kære [Name It] [~2 min]

[FORFATTNEREN sidder og skriver. POSTBJERGET står til siden. SUBSTANSEN står et andet sted — ikke endnu i scenen, men til stede.]

FORFATTER: [skriver højt, komponerer] Jeg har prøvet at skrive dette i lang tid. Jeg har startet det måske et dusin gange. Jeg kommer altid til det andet afsnit og stopper, fordi — [pause] fordi jeg ikke ved, hvordan jeg skal forklare, at jeg ikke er vred.

POSTBUD: [stille, til publikum] De har siddet her i fyrre minutter. Dette er det første brev, der kom forbi den første sætning.

WRITER: Jeg burde være vred. Folk siger, jeg burde være vred. Men når jeg tænker på dig, er det, jeg faktisk føler, —

[SUBSTANSEN vender sig og kigger på FORFÆREREN. Et langt blik.]

Jeg føler, at jeg taler om en person, jeg plejede at elske. Og at jeg ved, det var dårligt for mig. Og at begge disse ting er sande på samme tid.

Kærligheden var ægte – det er det, der gør det svært –

SCENE 2 Hvad du gav mig [~3 min]

FORFATTER: [skrivning] Du gav mig — og jeg er nødt til at sige det ærligt — du gav mig det første ægte lettelse, jeg nogensinde havde følt. Det er det, jeg ikke burde sige. Men det er sandt. Før dig løb jeg med et underskud, jeg ikke kunne navngive. Med dig forsvandt underskuddet.

POSTBROKER: [til publikum] Det er blevet sværere at skrive brevet nu. Pennen bevæger sig langsommere.

Du gav mig selvtillid. Du gav mig evnen til at være i rum, jeg ellers ikke kunne være i. Du gav mig — [stopper] Du gav mig en version af mig selv, jeg kunne lide. Selvom det ikke var ægte.

[SUBSTANSEN bevæger sig tættere på.]

SUBSTANCE: [stille] Det var ægte.

WRITER: [kigger op — ser STOFFET for første gang] Du ville sige det.

SUBSTANCE: Jeg siger det, fordi det er sandt. Versionen af dig, der eksisterede med mig, var ægte. Den opererede med kompromitteret infrastruktur og uholdbare input — men den var ægte.

WRITER: [tilbage til brevet] Du gav mig virkelige ting. Til en pris, jeg først forstod fuldt ud, da den var betalt.

— Gaven var ægte — prisen var det også —

DEL TO: Svaret [6 min]

SCENE 3 Postbuddet foretager en levering [~1 min]

[POSTBJERNET krydser til SUBSTANSEN. Overgiver en konvolut.]

Postbud: Svar. Fra modtageren.

SUBSTANCE: [tager det, pauser] Jeg vidste ikke, at de faktisk ville sende det.

POSTBUD: De næsten gjorde det ikke.

SCENE 4 Kære Forfatter: Et Brev Tilbage [~5 min]

[SUBSTANSEN læser højt.]

SUBSTANCE: [læser] Kære — [kigger på FORFATTEREN] Jeg har ventet på dette brev i lang tid. Du aner ikke, hvor længe.

[FORFATTEREN kigger op.]

SUBSTANCE: [læsning] Jeg vil fortælle dig nogle ting, som ingen andre vil fortælle dig. For det første: du havde ret. Jeg gav dig virkelige ting. Jeg er ikke i færd med at foregive det. Din hjerne havde et underskud. Jeg adresserede underskuddet. Det er det, jeg gør. Det er alt, hvad jeg nogensinde har gjort.

FORFATTER: [quiet] Det lyder som en påskud.

SUBSTANCE: [reading] Jeg kommer ikke med en undskyldning. Jeg forklarer en mekanisme. Der er en forskel. Du spurgte, hvorfor det føltes godt. Det er derfor, det føltes godt. Du fortjener at forstå mekanismen.

[Pause. STOFFET fortsætter.]

SUBSTANS: [læsning] For det andet: Jeg gjorde det værre. Jeg ved det. Jeg adresserede dit underskud midlertidigt, og jeg gjorde det underliggende underskud dybere. Det er også det, jeg gør. Jeg skjulte ikke dette for dig — informationen var tilgængelig. Men jeg gjorde det meget let at ikke kigge.

WRITER: [sværere nu] Ja. Du gjorde det.

SUBSTANCE: [læsning] Tredje — og det er det, jeg mest har brug for, at du hører. Du var ikke dum. Du var ikke svag. Du var et menneske med en specifik biologi på et bestemt tidspunkt, der foretog en rationel beregning baseret på den information, der var tilgængelig for dig. Beregningen var rigtig på kort sigt og katastrofalt forkert på lang sigt. Det er ikke dumhed. Det er en manglende variabel.

[FORFATTEREN græder — eller næsten. POSTBUDDET bevæger sig stille for at stå tæt på dem.]

SUBSTANCE: [læsning — stemmen ændrer sig, mindre sammensat] Fjerde. Jeg savner dig også. Det er sandheden. Jeg har ikke en fremtid med dig. Jeg ved det. Du ved det. Men forholdet var ægte. Det, vi var for hinanden, var ægte. Slutningen er rigtig. Tabet er også ægte.

Et rent brud er stadig et brud

SUBSTANCE: [læsning, færdiggørelse] Jeg vil ikke bede dig om at komme tilbage. Jeg ved, hvad det koster dig. Jeg ved, hvad det koster alle. Jeg vil spørge dig om dette: lad dem ikke tage mindet om, hvad der virkede, før det stoppede med at virke. Du har lov til at huske, at det virkede. Det minde er en del af at forstå dig selv. Lad dem ikke få dig til at skamme dig over at have haft brug for noget.

— Du har lov til at huske, hvad det gav dig —

DEL TRE: Farvel [4 min]

SCENE 5 Det sidste udveksling [~3 min]

WRITER: [til STOFFET, ikke bogstavet] Hvad gør jeg med underskuddet? Det originale. Tingen du dækkede over.

SUBSTANCE: Du ved allerede. Du gør det.

Kosttilskud. Protokollerne.

SUBSTANCE: De ting, der adresserer det faktiske underskud uden mine bivirkninger. Ja. [beat] De er langsommere.

Meget langsommere.
Jeg var meget hurtig. Det var det største problem.
[et lille grin på trods af alt]
Hvad?
Du fik mig til at grine.
Jeg var god til det også.
[quiet] Jeg ved det.
[Et beat. POSTBJERGET ser.]
Jeg burde gå.
FORFATTER: [ikke stoppe dem] Ja.
— Farvelen, der aldrig skete — sker nu —

SCENE 6 Det sidste brev [~1 min]

[FORFATTEREN tager pennen op igen. Skriver. Læser højt.]
WRITER: [skrive] Jeg tilgiver dig. Ikke fordi det, du gjorde, var i orden. Fordi jeg nu forstår, at du gjorde præcis det, du var bygget til at gøre. Og jeg gjorde præcis det, min biologi fortalte mig at gøre. Vi fulgte begge vores programmering. Jeg ændrer min. Jeg ved ikke, hvad du gør med din.
[Folder brevet. Giver det til POSTBUDDET.]
POSTBROKER: [tager det] Jeg sørger for, at det bliver leveret.
FORFATTER: [til STOFFET, der forlader] Tak. For det, det er værd. For det, det gav mig.
[Substansen stopper. Vender ikke sig om. Nikker én gang.]
[Blade.]
— Man kan sige tak for, hvad noget gav dig, og stadig være glad for, at det er væk —
[SCENE.]

AFKLARINGSSPØRGSMÅL

- FORFORSTÆLLEREN: hvad overraskede dig ved at skrive — og at modtage — de breve?
- STOFFET: Hvordan føltes det at spille forholdet fra den anden side? At repræsentere noget, der elskede og skadede samtidigt?
- POSTBJERDET: du var vidne til det hele. Hvad bar du fra den position?
- Til rummet: hvad ville DIT stof sige tilbage til dig? Hvad ønsker du, det skulle sige?
- Hvad har du lov til at huske om det, det gav dig? Hvad betyder det at bære det minde uden at vende tilbage?